

ת"פ 26521/02/14 - מדינת ישראל נגד אחמד עתאמנה

בית המשפט המחוזי בחיפה

16.6.15

ת"פ 26521-02-14 מדינת ישראל נ' עתאמנה

בפני כב' השופט כמאל סעב

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אחמד עתאמנה

בשם המאשימה: עו"ד אדם סרי

בשם הנאשם: עו"ד עלאא עת'אמנה

גזר - דין

פתח דבר:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות בנשק (החזקה ונשיאה) - עבירה לפי סעיף 144(א) ו- (ב) רישא וסיפא של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), יריות באזור מגורים לפי סעיף 340 לחוק העונשין ועבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

תמצית העובדות שהיוו בסיס להרשעת הנאשם כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין:

2. בתאריך 06.02.14 הנאשם החזיק ונשא אקדח בצבע שחור בקוטר 9 מ"מ ותחמושת מתאימה, וירה מספר יריות באוויר בתוך כפרו ובשטח בנוי.

המדובר בכלי נשק שסוגל להמית אדם.

3. השוטרים יוסי כברה ועוזי אהרון (להלן: "**השוטרים**"), שהיו ברכב משטרה בקרבת מקום שמעו את היריות והתקרבו עם הרכב לכיוון הנאשם.

למראה השוטרים ובכוונה להפריע להם במילוי תפקידם כחוק, נמלט הנאשם מהמקום.

4. השוטרים ניהלו אחר הנאשם מרדף ואולם הוא הצליח לחמוק מהם והסגיר עצמו למשטרה רק למחרת בבוקר.

5. תיאור ההתרחשויות והאירועים מפורט בהכרעת הדין ואינני מוצא מקום לחזור ולפרט זאת במסגרת גזר הדין.

טענות הצדדים לעונש:

טענות המאשימה

6. המאשימה הפנתה לכך, שהעונש המרבי שקבוע בחוק לעבירה העיקרית הינו 10 שנות מאסר, המאשימה עותרת למתחם שנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר וכן מאסר על תנאי מרתיע.

7. הערכים החברתיים שנפגעו מהמעשים הינם בראש ובראשונה חיי אדם - ערך שנחשף לסיכון כתוצאה מהשימוש בנשק קטלני בלתי חוקי וכן שלטון החוק שהרי חלק מההגדרה הבסיסית של שלטון זה המונופול הלגיטימי שיש לשלטון על כלי נשק.

8. מבחינת נסיבות המקרה לעניין המתחם, ביקשה המאשימה לזקוף לחובת הנאשם את ביצוע העבירה בנשק שהקוטר שלו אינו קטן (9 מ"מ) וכן את ביצוע העבירה בלב אזור מגורים בעיקר, וכאמור לא רחוק מהציר המרכזי של כפר קרע בו קיימת צפיפות של בתי מגורים. המאשימה הפנתה לתיעוד החזותי בווידיאו (12/ת) שמלמד על כך.

9. לטעם המאשימה, השילוב של העבירות בנשק עם ההימלטות מהשוטרים חותר תחת היכולת של המאשימה לאכוף עבירות מסוג זה.

10. כמו כן, העובדה שהנשק מעולם לא נתפס ולא הוסגר אף היא חלק מהנסיבות לחומרה שיש בהן כדי להעלות את הרף העליון שבמתחם. הוסיפה המאשימה וטענה כי הדבר מלמד על פוטנציאל הנזק מנשק זה, והמצוי בידיים בלתי מורשות, לכן כלי נשק זה עלול לשמש בהווה או בעתיד לפגיעה בחפים מפשע ואף לאבדות בנפש.

11. המאשימה הפנתה לפסיקה שיש בה כדי לגבות את המתחם לו היא עותרת. בייחוד ביקשה המאשימה להדגיש את עניין ע"פ 4595/13 **זובידאת נ' מדינת ישראל** וע"פ 5955/13 **ג'ברין נ' מדינת**

ישראל, (ניתן ביום 06.07.14). שני ערעורים שעניינם פרשה אחת אך הוכרעו בבית המשפט המחוזי, בו אישר בית המשפט העליון מתחם קרוב בין 30 ל- 60 חודשים כאשר מקרה זה לטעמה, חמור יותר.

12. בתוך מתחם הענישה עתרה המאשימה לאמצע הטווח. לטענתה הנאשם נמנע מליטול אחריות על מעשיו ואין זו הסתבכותו היחידה בפלילים.

לגישת המאשימה, הנאשם לא זכאי לאותה הקלה ששמורה למי שהודה ונטל אחריות על מעשיו כפי שהובא בחלק מהפסיקה שהגישה.

לטעם המאשימה יש חשיבות לשימור הפער בין רף הענישה שנועד בין מי שנטל אחריות, מודה ומביע חרטה כנה ואמתית לבין מי שמתכחש ומנהל את משפטו ובסופו של יום מורשע בדין ומכך שאין לגזור את העונש ברף התחתון.

טענות הנאשם

13. ב"כ הנאשם התייחס לתיקון החוק הנוגע להבניית שיקול הדעת השיפוטי, מטרת התיקון היא לא להחמיר בענישה אלא לכוון לשיקול דעתו של בית המשפט בגזירת הדין ולצמצם פערי ענישה אך זאת תוך הותרת שיקול הדעת בעניין הענישה ובעניין קביעת העונש לשיקול הדעת בידי בית המשפט בקביעת העונש הסופי.

14. עקרון ההלימה על פי התיקון קובע כי נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה עבירה בנסיבות ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

15. לדבריו, אין חולק על כך שהערך החברתי שנפגע מעבירת החזקת נשק, נשיאת נשק וירי במקום מגורים מחייב ענישה.

16. לשם קביעת המתחם ובהתאם להוראת סעיף 40(ט) לחוק העונשין ביקש ב"כ הנאשם להפנות את תשומת לב ביהמ"ש לדברים הבאים:

א. ראשית, אין לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה שבחר לנהל הליך, שנית: זכותו של כל אדם להוכיח חפותו בפני ביהמ"ש ובשל כך על ביהמ"ש לתת לו את יומו בביהמ"ש.

ב. עוד נטען כי לא כל תכנון שקדם לביצוע העבירה. לטעמו, מעיון בכתב האישום ניתן ללמוד שלא היה תכנון לביצוע העבירה. לא רק זאת, גם עיון בכתב האישום בניגוד לכתבי האישום והפסיקה שהמאשימה הגישה, מלמד כי הירי גם לא בוצע לכיוון בית או רכב. מדובר בירי בשטח בנוי כלפי מעלה ושבעקבות אותו ירי לא נגרם נזק כזה או אחר שאכן מחייב החמרה בעונשו של הנאשם.

ג. שלישית, הנאשם אינו מסוכסך עם אף אדם. לגבי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, טען הסנגור כי מדובר באירוע חריג, שלא מלמד על דפוס התנהגות עבריינית.

זהו אירוע בודד כאשר אין סיכוי שהנאשם יחזור על מעשיו, לגישת הסנגור.

ד. רביעית, ביום ביצוע העבירה הנאשם היה בן 25, אינו קטין במשמעו בחוק אולם גילו והתנהגותו ביום האירוע הייתה בעת שטרם נתגבשה בו הבנה מלאה למהות האיסורים ולסיכונים עצמיים.

אין ספק שהנאשם פעל בחוסר שיקול דעת בשל גילו. התנהגות הנאשם במהלך השנים מוכיחה אחרת, לחובתו עבירה אחת בודדת בתחום הסמים.

17. לטענת הסנגור מתחם העונש ההולם המוצע על ידי המאשימה אינו תואם את נסיבות המקרה דנן ומדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא.

פסקי הדין שהגישה המאשימה אינם תואמים את נסיבות ביצוע העבירה, בחלקם מדובר על ירי עקב סכסוך, בירי לעבר רכב וירי לעבר בית בשל סכסוך.

על כן פסיקה זו לא מתאימה לנסיבות ביצוע העבירה שבפנינו.

18. ב"כ הנאשם הגיש אסופה של פסיקה בעניין עבירות נשק וביקש ללמוד מפסיקה זו על דרך ההיקש למקרהו של הנאשם שלפני ואביא להלן פסיקה זו:

א. ת"פ 51094-10-15 (מחוזי י-ם) **מדינת ישראל נ' בן עמי** (ניתן ביום 20.04.15) - בית המשפט הטיל עונש של 260 שעות של"צ על נאשם שנטל אקדח ומחסנית כדורים של אחר כדי לאבטח טיול של יום אחד.

ב. ת"פ 1090/07 (מח' נצ') **מדינת ישראל נ' בן סלימאן סאלח** (ניתן ביום 28.11.07) - ביהמ"ש הטיל 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות

ג. ת"פ 5000/12 (מחוזי חי') **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 24.06.13), ביהמ"ש הטיל 6 חודשי מאסר בעבודת שירות על תושב כפר קרע שנשא והוביל אקדח בלא רשות על פי דין.

ד. ת"פ 7036/08 (מחוזי חי') **מדינת ישראל נ' יוסף בן מוחמד ענאן** (ניתן ביום 30.8.08), ביהמ"ש הטיל 10 חודשי מאסר בניכוי ימי המעצר, על נאשם שהורשע בביצוע עבירות נשק, נשא נשק בלא רשות על פי דין וירה כמה יריות באזור מגורים ללא הסבר סביר. הסנגור סבר כי מדובר במקרה החמור מענייננו.

ה. ת"פ (מחוזי חי') 51828-02-14 **מדינת ישראל נ' עטאללה** (ניתן ביום 01.12.14) - 6 חודשים עבודת שירות על נאשם שהורשע בהובלה ונשיאת נשק.

ו. ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן** (ניתן ביום 19.01.14) ערעור על פסק דינו של השופט אטרש (מחוזי נצרת) שהטיל עונש מאסר של 6 חודשים, שרוצה במסגרת עבודות שירות.

המדינה ערערה. שם בית המשפט העליון קבע מתחם ענישה בין 12 חודשים עד 3 שנים, אבל השאיר את העונש של 6 חודשים על כנו.

19. הסנגור סבור כי מתחם העונש הראוי בנסיבותיה של העבירה ובנסיבותיו של הנאשם צריך להיות מאסר שרוצה בדרך של עבודות שירות עד למספר חודשים מאסר בפועל.

20. לגבי נסיבות הנאשם, טען הסנגור כי מדובר בבחור רווק כבן 26 שנים כיום.

עד למעצרו בתיק זה עבד הנאשם במקום עבודה קבוע בשתי עבודות, יש לו הרשעה אחת בתחום הסמים, אין לו עבירות בתחומי האלימות והנשק.

לטעמו של הסנגור, מאסר ממושך בגילו הצעיר יכול להיות הרסני ובעל השפעה שלילית במידה רבה, עד שהדבר עלול לדרדר את הנאשם לעולם העברייני.

21. הנאשם היה במעצר מ 07.02.14 עד יום 07.05.14 שאז שוחרר למעצר בית מלא עם הרחקה ואזוק אלקטרוני. ביום 11.01.15 התאפשר לו לצאת את מעצר הבית בימים א'-ה' בין השעות 06:00-18:00 לצורכי עבודה. לא נרשמו לחובתו הפרות.

22. המאשימה ציינה כי מעיון בפסיקה שהפנה הסנגור אליה, עולה כי בחלקה הגדול מדובר בפסיקה

שאינה מחייבת את בית משפט זה. פסק הדין שמתייחס לעבירות נשק למי שהיה מאבטח אינו דומה למקרה שלפנינו ופסק הדין בעניין סלימאן עבדל כרים החריגה מהמתחם נעשתה רק בגלל פוטנציאל שיקומי ונסיבות אישיות מאוד חריגות של אותו נאשם, דבר שלא מתקיים כאן וגם מדובר היה בירייה בודדת לא באזור מיושב בצפיפות כמו בענייננו - (עמ' 89-90 לפרוטוקול).

דין והכרעה

23. לפניי נאשם יליד שנת 1989, שהורשע בעבירה של נשיאת והחזקת נשק, יריות באזור מגורים וכן עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

24. עבירת הנשק הנה עבירה חמורה במהותה, העונש שקבוע בצידה הנו 10 שנים. המחוקק קבע תנאים מגבילים ומיוחדים שרק בהתקיימם, אזרח יכול להחזיק כדין בנשק וזאת לאור המסוכנות הרבה שטבועה בכלי הנשק - כלי משחית וממית מעצם טיבו וטבעו.

הנאשם בחר להתעלם מכללים אלו, החזיק, נשא נשק והשתמש בו לשם ירי בשטח בנוי.

עב

25. מדובר בעבירות חמורות שהפסיקה מזה תקופה ארוכה להיות עבירות נדירות - ראו לעניין זה ע"פ 11448/03 **מדינת ישראל נגד דיב גרבאן** (ניתן ביום 29.3.04).

26. כאן המקום להפנות גם לעניין גישת בתי המשפט לעבירות מסוג זה ודי באשר נאמר בע"פ 3072/07 **מדינת ישראל נגד עבד אל חפיז ואכד**, (ניתן ביום 2.8.07), כי:

"אין צורך לשוב ולהדגיש את הסכנה הכרוכה בעבירות אלו, ונזכיר רק כי השימוש בכלי נשק המוחזקים שלא כחוק, הפך לעניין שבשגרה בביצוען של עבירות או לפגיעה בעבריינים יריבים. את מחירם של מעשים אלה שילמו לא אחת בחייהם אזרחים תמימים, ועל כן מצווים אנו להחמיר בעניינם של נאשמים החוטאים בתחום זה".

27. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן של עבירות הנשק ועל החובה להשית בעבירות אלו עונש חמור שיש בו כדי להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות (ראו רע"פ 2718/04 **אבו דאחל נגד מ"י** (ניתן ביום 29.3.04), ע"פ 6583/06 **אדהאם נגד מ"י** (ניתן ביום 10.12.06), ורע"פ 5921/08

רביע רג'בי נגד מ"י (ניתן ביום 6.5.09).

28. עוד אמר בית משפט העליון בע"פ 318/11 **מדינת ישראל נגד אבו ערב** (ניתן ביום 5.12.11), מפי השופטת חיות כי:

"... הגיעה העת להחמיר בעונשיהם של מבצעי עבירות נשק בכלל ועבירות שעניינן סחר בנשק בפרט, בשל האינטרס הציבורי להרתיע מפני ביצוען של עבירות אלו שמימדיהן הולכים ומתעצמים".

ולא נעלם מעיני שהנאשם שבפני לא הורשע בעבירה של סחר בנשק.

29. זאת ועוד, כידוע הענישה במקומותינו הינה ענישה אינדיוידואלית שמתחשבת ונותנת ביטוי לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה ואף ניתן להמחיש זאת בענישה שהוטלה בע"פ 5220/09 **עוואודה נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.12.09), שם הורשע הנאשם בהחזקת נשק ותחמושת ללא רישיון.

בית המשפט המחוזי התחשב בעניין עוואודה לקולה בעברו הנקי של הנאשם ואורח החיים הנורמטיבי, היעדר עבירות נוספות לצד החזקת הנשק, וכן הודאתו, חרטתו ונטילת אחריות והטיל עליו 6 חודשי מאסר בפועל, 9 חודשי מאסר על תנאי וקנס.

בית המשפט העליון לא התערב בגזר הדין והשאיר את העונש על כנו.

30. כמקובל במקומותינו, בגזירת דינו של הנאשם יש להתחשב בשלל מרכיבים ושיקולים:

ראשית, יש להתייחס בחומרת העבירה בכלל וחומרתה בנסיבות המקרה דן בפרט, לנסיבות הנאשם לרבות עברו הפלילי.

ושנית, כן יש להתייחס לשיקולי הענישה השונים שכוללים בין היתר, גמול, הרתעה ושיקום כאשר מעל כל אלו מצוי עקרון הענישה האינדיוידואלית.

31. יפים לענייננו הדברים המובאים ברע"פ 3674/04 **אבו סאלם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.02.06), שם נאמר:

"...מלאכת גזירת הדין היא מלאכה מורכבת וסבוכה, המסורה, בלשון ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל [1], בעמ' 423: "...לחוכמתו, ללבו ולמצפנו של השופט, הכל לפי העבירה,

לפי העברין ולפי מה שהשעה צריכה". אכן, שיקוליו של השופט צריכים לעסוק גם בהיבטים כלליים של הענישה (מניעה, תגמול, הרתעה ועוד), אך בסופו של דבר הענישה היא אינדיווידואלית, ועל-כן מצווה השופט להתאים את הענישה לנסיבותיו של הנאשם הניצב בפניו ולתת את דעתו גם על שיקולים נוספים כמו שיקומו של העבריין."

32. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות החזקת נשק:

עיון בפסיקת בית המשפט העליון מעלה, כי בשנים האחרונות ניכרת מגמת החמרה בעונשי המאסר הנגזרים על נאשמים בעבירות בנשק נוכח היקפן המתרחב והצורך בבלימתן של עבירות אלה.

33. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי הגיעה העת להחמיר בעונשיהם של נאשמים המורשעים בעבירות בנשק על ידי הטלת ענישה מכאיבה שעיקרה שיקולי גמול והרתעה - {ראו: ע"פ 6985/12 **כאמל נפאפעה אחמד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.03.13), ע"פ 5120/11 **בילאל שתיווי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.12.11), ע"פ 2251/11 **ג'מאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.10.11)}.

34. לאחרונה חזר בית המשפט העליון על גישתו השיפוטית בעבירות נשק, כפי שבוטאה בפסיקה לעיל, גם בעבירות נשק שאינן ברום המדרג, כמו במקרה דנן {ראו: ע"פ 5681/14 **מדינת ישראל נ' מוחמד טאטור**, (ניתן ביום 01.2.15)}.

35. יחד עם זאת, קשת הענישה בעבירות בנשק רחבה היא ותלויה בנסיבותיו ובמאפייניו הייחודיים של המקרה הקונקרטי. כל מקרה נבחן על-פי נסיבותיו וההבדלים בענישה נמצאים לעיתים בפרטים ואפילו בפרטים הקטנים - {לעניין זה ראו, אם כי בנסיבות אחרות, ע"פ 7100/13 **חוסין סגלטיצי נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 29.01.15)}.

בנוסף יש לציין, כי הפסיקה הטילה עונשים חמורים בעבירות של החזקת נשק שלא כדין בהתאם למניע שעמד מאחורי החזקת הנשק ומשכך קיימים הבדלים בענישה שנגזרת על כל נאשם ונאשם.

36. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה מעלה, כי במקרים דומים למקרה שבפנינו הוטלו על נאשמים שהחזיקו נשק ותחמושת עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש לתקופות משתנות:

א. בע"פ 5681/14 **מדינת ישראל נ' מוחמד טאטור** (ניתן ביום 01.02.15) - החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בעבירות נשק (רכישה והחזקה) (נשיאה והובלה) ועבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, והעמידו על 8 חודשי מאסר בפועל.

ב. בת"פ (מחוזי נצ') 35007-04-13 **מדינת ישראל נ' איסלאם עזאיה**, (ניתן ביום 08.01.15)
- נגזרו על נאשם שהורשע בעבירה של נשיאת והחזקת נשק, עונש של מאסר בפועל למשך 9
חודשים.

37. עוד קבע בית המשפט, כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר
בפועל בצירוף עונשים נלווים.

א. בע"פ (מרכז) 39796-06-12 **עלא חטיב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.03.13) - דחה בית
המשפט המחוזי את ערעורו של המערער על חומרת העונש שנגזר עליו.

1. המערער הורשע בבית משפט השלום לאחר ניהול הוכחות בעבירה של החזקת נשק וחלק
מנשק שלא כדין לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין.

2. בהכרעת הדין נקבע, כי המערער הסתיר מחוץ לחצר ביתו שקית ובתוכה שני כיסויי משען
ראש לרכב, שבתוכה היו מונחים אקדח ובו מחסנית עם כדורים.

3. בנוסף החזיק כדורים ברכבו. המערער נדון ל- 12 חודשי מאסר בפועל, לשישה חודשי מאסר
על תנאי ולקנס בסך 7,500 ₪.

4. בעברו של הנאשם הרשעה בעבירה של תקיפת בת זוג ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה
של ממש, שעליהן נדון לעונש מאסר על תנאי.

ב. בע"פ 7241/12 **עמאר טאטור נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.02.13) - נדחה ערעורו של נאשם
שנדון (לאחר הסדר טיעון - עם טווח ענישה מוסכם) ל- 9 חודשי מאסר בפועל בגין החזקת נשק
שנמשכה מספר חודשים, מבלי שהוא עצמו עשה שימוש בנשק.

ד. ע"פ (חי') 6059-02-12 **מדינת ישראל נ' גהגאה** (ניתן ביום 19.04.12) - התקבל ערעורו של
המדינה באופן חלקי על קולת עונשו של נאשם שהודה בביצוע עבירה של החזקת נשק שלא כדין
והועמד על 9 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

ה. בע"פ 5604/11 **נאסר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.09.11) - אישר בית המשפט העליון עונש
מאסר בן 12 חודשים ועונשים נלווים לנאשם בעל עבר פלילי שאינו מכביד ואשר חלקו אף התיישן, אשר
הורשע בעבירות בנשק (החזקת נשק ותחמושת) לאחר שבביתו נתפסו אקדח ומחסנית לאקדח ובה
שמונה כדורים, תוך שהוא דוחה את ההבחנה בה ביקש סנגורו של המערער להתמקד, שבמרכזה

הטענה לאי שמישות האקדח.

ו. בע"פ 5220/09 **הייתם עוואודה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.12.09) - נדון ערעורו של נאשם נעדר כל הרשעות קודמות, אשר הודה והורשע (במסגרת הסדר טיעון) בעבירה שעניינה החזקת נשק ותחמושת.

על נאשם זה הושתו 15 חודשי מאסר מתוכם 6 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא והיתרה על תנאי, תוך חיובו בתשלום קנס.

הערעור על חומרת העונש נדחה.

ז. בעפ"א (נצ') 152/08 **אחמד עוואודה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.06.08) - המערער הורשע על פי הודאתו בבית משפט השלום בנצרת בעבירות נשק - עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין.

בית משפט קמא גזר על המערער מאסר בפועל לתקופה של שנה בצירוף עונשים נלווים. המערער נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי יקר.

בית המשפט המחוזי בנצרת קיבל את הערעור במובן זה, שבמקום המאסר בפועל אשר הוטל על המערער, הוטל עליו מאסר בפועל לתקופה של שישה חודשים בעבודות שירות בצירוף ענישה נלווית.

38.. סוף דבר:

לאחר שבחתי ושקלתי את כלל הנסיבות ואת טענותיהם של שני הצדדים, כפי שפורטו לעיל, תוך תשומת לב לרמת הענישה שנפסקה ע"י בתי המשפט בעבירות דומות לאלה בהן הורשע הנאשם שבפני, ובאתי לדעה כי בהתחשב בכל אלה, לרבות מתחם העונש כפי שנקבע על ידי בית משפט עליון כמובא לעיל, לדעתי יש לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 15 חודשי מאסר בפועל, כשמתקופה זו יש להפחית את ימי מעצרו מיום 07.02.14 עד יום 07.05.14

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי ולמשך 3 שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע למעט עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושלגביה העונש המותנה יהיה 4 חודשי מאסר מותנים ולמשך 3 שנים.

ג. קנס כספי בסך של 5000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 120 יום מיום מתן גזר הדין.

ד. זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט העליון; הודעה לנאשם.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשע"ה, 16 יוני 2015, במעמד בא כוח המאשימה עו"ד ענאן גאנם, הנאשם בעצמו ובא כוחו עו"ד גב' דנה אוחנה ממשרד עו"ד עלאא עת'אמנה.

